

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA:
DIJASKA 16 DIN, NEDIJASKA 30 DIN, PODPORN VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR
— UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELISKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 22. MARCA 1940.

ŠTEV. 28.

VELIKI PETEK IN VELIKA NEDELJA

V svojem javnem delovanju Gospod nikakor ni žel samih uspehov in zmagovalja. Hotel nam je dati zgled, da tudi mi ne bi nikoli obupavali ob neuspehih. Niso ga marali sprejeti, odklanjali so ga. Tam so ga vljudo prosili, naj gre iz teh krajev, tu so ga sprejeli s kamenjem, drugod so ga hoteli ujeti v besedi, da bi ga potem spravili s sveta.

Veliki petek - pred ljudmi dan popolnega poraza

Njegove besede in vsi njegovi čudeži niso mogli omečiti zakrknjenih src. Za njegov nauk in njegove dobrote so mu le redki bili hvaležni. Celo ljudske množice, ko so včasih kar gorele zanj in ga hotele postaviti za svojega kralja, so odpadale, ko se mu je bližalo trpljenje in smrt. Prvi večji vihar jih je razpršil in čisto zmedel, da so vpili: »Križaj ga!« Zdelo se je, da bo uničeno vse njegovo triletno delo in da bo z njegovo smrtjo evangelija konec.

Učenci, ki jih je najboljši Učitelj tri leta najskrbneje vzgajal in učil, so ga pustili na cedilu in zbežali. Prvak dvanajsterih ga je zatajil in ni hotel zanj nič vedeti, eden pa ga je celo za majhne denarje živega prodal sovražnikom.

Nasprotniki zmage pijani

Večji neuspeh, večji poraz in ponižanje, kakor ga je doživel Gospod na veliki petek, skoraj ni mogoče.

Ko je Kristus počival v grobu, so bili sovražniki pijani od veselja. Mislili so, da so se za vedno znebili njega, ki je razkrival in bičal njih hinavščino in podlost pred vsem ljudstvom.

Zmagoslavno vstajenje

Malo časa je trajalo njihovo zmagovalje. Zveličar je vstal iz groba in živi!

Veliki petek - velika nedelja, podoba življenja Cerkve

Tako nam je že vnaprej z zgledom pokazal, kaj čaka njegove učence in njegovo Cerkev. Mnogi kar ne morejo razumeti, zakaj mora Cerkev toliko trpeti. Saj Kristus ni svoji Cerkvi nikoli obljubil, da bo živela vedno v miru, da ji bo njeno pot posul s cvetjem. Pač pa je večkrat obljubljal stiske, nasprotovanje, sovraštvo.

»Mene so preganjali, sovražili in preganjali bodo tudi vas.«

To čaka Cerkev. Od zunaj jo bodo skušali uničiti sovražniki in preganjanci, znotraj lažnivi učitelji, krivi preroki, slepi vodniki.

Ali zmagal je Kristus, zmagala bo Cerkev!

Obelisk na trgu sv. Petra

Na trgu sv. Petra v Rimu stoji Kaligulov obelisk. Ta starodavni egiptovski spomenik, izklesan iz ene same skale, je visok 25 metrov in njegov podstavek 24 metrov. Vrh obeliska se dviga v nebo zmagovalni križ, v marmor so pa vklesali pomembne besede: Kristus zmaguje, Kristus vlada. Kristus je vsemogočni kralj.

Kristus zmaguje!

Ko je vstal iz groba, je za vedno premagal greh, trpljenje, smrt. Premagal je vse sovražnike. Koliko jih je že bilo, ki so mislili, da so Kristusa in njegovo Cerkev za vse večne čase pokopali; na grob so navalili kamenja laži in sovraštva, ki so mislili, da ga ne bo nihče mogel odvaliti. Kje so Nero, Diokletian, Voltaire ali tisti belgijski minister, ki je pred petdesetimi leti dejal: »Mrtvo truplo nam zapira pot: namreč Kristus. Vrgli ga bomo v grob!« Res, minister, ti si bil že davno vržen v grob, Kristus pa živi. Tako je poln moči, tako mlad in tako po-

veličan kot tisto prvo veliko noč, ko se je v ju-
tranjem svitu prikazal Magdaleni in apostolom.

Kristus vlada!

Svojim učencem je zapovedal, naj osvojijo
zanj vse narode. Bili so vladarji, ki so vodili
svoje vojake od zmage do zmage. Toda ali ste
že slišali, da bi bil kdo rekel: »Ko me več ne bo,

da bi vam poveljeval, tedaj boste začeli zame
osvajati vse pokrajine zemlje.« In učenci so šli
in izpolnili, kar jim je ukazal Gospod.

Kristus je vsemogočni kralj!

Zdaj je kralj naših src. Pripravljeno ima za
nas veliko dediščino pri svojem Očetu. Zato za-
vriskajmo veseli. Aleluja!

Vesele in blagoslovljene velikonočne praznike želita

uredništvo in uprava

SKRITI SEJALCI

LAIKI V PRVEM KRŠČAN- STVU

Dostikrat smo že brali, da po-
ganstva prvih treh stoletij niso
premagali sami duhovniki, ampak
izredno močno so pri tem sodelo-
vali preprosti verniki, ki so cenili
dar vere tako visoko, da niso bili
zadovoljni s tem, da so sami ve-
rovali, ampak so skušali tudi dru-
ge osrečiti z veselimi oznanilom
odrešenja. Porabiti so znali vse
prilike bodi na potovanju bodi pri
delu ali kako drugače. Oni so se-
jali, sadove njihovih dela pa so po-
želi drugi, ko so nove vernike
sprejemali v katoliško skupnost.

NE MORE DUHOVNIK VSEGA

Tudi danes je tako. Brez du-
hovnika ni krščanstva, a prav ta-
ko ga ne bi bilo brez delavnih,
skritih laičnih apostolov. V cer-
kvi dozori spreobrnjenje, pri sv.
krstu in sv. spovedi se človek zo-
pet izroči Bogu. Toda velikokrat
ni bil duhovnik neposredno tisti,
ki je tega ali onega pripeljal v na-
ročje Cerkve.

VERNIKOV VELIKO — DUHOVNIKOV PREMALO

Duhovnik ni mogel biti zato,
ker je duš toliko milijonov, a du-
hovnikov tako malo. In če bi bili
vsi duhovniki sami svetniki, ven-
dar toliko dela sami ne bi zmo-
gli. Duhovnik ima le eno telo, za-
to ne more biti povsod hkrati.
Ne more poznati vseh vernikov.
In priskočijo na pomoč skriti apo-
stoli in iščejo zašilih ovčic, da jim
pomagajo na poti k Bogu.

SKRITO DELO

Tudi poslanec Cerkve marsi-
kam danes ne more priti. Boje se
grešni ljudje imeti opravka z du-
hovnikom in zato beže pred njim.
Je pa tudi vprašanje, ali bo du-
hovnik vedno uspel, saj dostikrat
ne pozna natančno razmer, v ka-
terih kdo živi.

Skriti oznanjevalci pa, ki živijo
v istih razmerah kot taki verniki,
drugače razumejo njegove križe
in težave, zato pa ga znajo tudi
pridobiti.

kdar videli sadov svoje setve. Vi-
di jih pa Bog in brez dvoma bo
njih plačilo v nebesih veliko, ker
brez njih bi tudi duhovnik ne žel
teh sadov za božjo žitnico.

ŽIVA VERA — PODLAGA APOSTOLATA

Velikokrat nas izobražence ti
preprosti delavci za božje kralje-
stvo prekašajo ne samo po svoji
delavnosti, ampak tudi po svoji
živi veri. Globoko so prepričani
o resnicah, ki se zanje žrtvujejo.
Nas pa, ki se s ponosom nazivamo
»izobražence«, dostikrat pri delu
za Cerkev ovira neki strah, kaj bo
o tem rekel svet, kaj bodo drugi
rekli. Kako smo vendar naivni, če
pričakujemo hvale in priznanja
od njih, ki naše delo sovražijo,
mu nasprotujejo. Bojimo se po-
smeha ljudi. Zato pa tudi nima-
mo tako odločnega nastopa, tako
živega prepričanja kakor verniki,
ki jih po izobrazbi sicer prekaša-
mo, a v njih gori vse drugačen
notranji ogenj kot v nas.

TUDI TI SI POKLICAN

Večkrat vidimo, da kdo zane-
marja svoje verske dolžnosti, pa

Mnogi teh sejalcov ne bodo ni-
ga ne opozorimo, ker se bojimo.
Izgovarjamo se, da »takt« tega ne
dopušča. Seveda, delati proti bož-
jim in cerkvenim postavam, to pa
isti »takt« dopušča!

Močni verniki, ki so za svoje
prepričanje pripravljeni dati živ-
ljenje, take »vljudnosti«, ki h
grehu bližnjega molči, ne poznajo.

DA SE ZBUDE MILJONI!

Le žal, da je danes takih apo-
stolov še tako malo. Katoličanov
nas je toliko milijonov, a vnetih
delavcev le peščica. Vzrok tega
žalostnega stanja moramo iskati
v tem, da je čut reševati duše
bližnjega danes pri veliki večini
katoličanov zamrl, ko ne bi smel
nikdar zamreti; zamorili so ga
individualizem, liberalizem, pro-
svetljenstvo, vsa ta moderna raz-
padna gibanja.

Katoliška akcija je tista, ki ho-
če to zavest odgovornosti za duš-
ni blagor bližnjega v vseh verni-
kih zopet obuditi. Zato težko
škodi sebi in skupnosti, kdor Ka-
toliško akcijo v njenem delu oma-
lovažuje ali celo ovira.

Razpušчени samostani

Kakor poročajo »Catholic Ti-
mes« 2. febr. 1940., je bilo v le-
tih 1937. in 1938. v Nemčiji raz-
puščenih 678 samostanov.

Deset zapovedi „Zveze vojskujočih brezbožnikov“ za leto 1940.

Leningrajska sekcija Zveze brezbožnikov je na novih letakih razširila »Deset zapovedi za leto 1940.«:

1. Leto 1940. je leto velikih političnih, vojaških in gospodarskih odločitev.
2. Danes se bori zmagovalna rdeča armada na Finskem, jutri mogoče v Aziji in pojutrišnjem v Afriki. Kjer koli se boriš, vedno misli na to, da se ne boriš le za svojo domovino, ampak tudi za zmago komunistične internacionale.
3. Vedno se dobro zavedaj, da je rdeča armada obenem armada brezbožniškega gibanja in da se bori za zmago brezbožništva na svetu.
4. Misli na to, da sta sovjetska unija in nacionalno socialistična Nemčija velika stebra in opornika nove socialne ureditve na svetu.
5. Boreči se brezbožnik ne pozna nobenega strahopetnega usmiljenja s svojimi cerkvenimi sovražniki.
6. Ubij svoje sovražnike, preden oni ubijejo tebe!

7. Masam neprestano pridigaj, da je vera sovražnica komunizma. Ne pridigaj samo z besedami, ampak tudi z dejanji!
8. Če se nahajaš na sovražnikovih tleh, poskrbi, da bo vsaka cerkev, vsaka molilnica in vsako pokopališče pod nadzorstvom. Tu boš spoznaval svoje sovražnike!
9. V letu 1940. mora brezbožniška propaganda zajeti celo Evropo in Azijo. Moskva mora postati Meka mednarodnega brezbožništva.
10. V boju imej neprestano pred očmi, da je tvoja smrt junaška žrtev za ideje komunizma in za njenega slavnega vodjo Stalina.

*

Iz tega sledi za nas vedno trdnější sklep:

S komunizmom nobene zveze, nobenega sodelovanja! Zato pa kar najtesnejše sodelovanje vseh katoličanov. Vse katoliške sile v sklop Katoliške akcije! Proč z neodločnostjo in omahovanjem! Proč s kerenščino!

Ne izgublajmo časa! Sovražnik ne čaka!

Einstein o katoliški Cerkvi

Slavni učenjak Einstein, ki je radi rasističnih preganjanj moral bežati v Francijo, je v »L'Ére Nouvelle« dal zelo zanimivo izjavo o katoliški Cerkvi.

Ko je v Nemčiji prišel na oblast narodni socializem, je bil Einstein eden tistih, ki so takoj spoznali, kako zelo je ta nauk nevaren svobodi.

ZNANOST IN UMETNOST — KOLONIZIRALI, CERKEV DVIGNILA SVOJ GLAS!

»Da bi si poiskal potrebnih zavaznikov,« pravi Einstein, »sem se obrnil na univerzo, na velike in vplivne časopise, na pisatelje. Toda nemške univerze, ki so se hvalile, da so vdane zaščitnice resnice; časopisi, ki so se proglasili, da se bore za svobodo; pisatelji, ki so se na dolgo in na široko razpisavali, kakšno mesto mora v sodobnem življenju zopet zavzeti svoboda, vsi ti so — molčali.

Samo katoliška Cerkev je pro-

testirala proti zatiranju svobode. Do sedaj se nikoli nisem brigal za katoliško Cerkev, toda danes očitno izpovedujem svoje občudovanje in svoje spoštovanje katoliški Cerkvi, ki si je v borbi za duhovno resnico in moralno svobodo edina upala vztrajati.«

CERKEV — ZAŠČITNICA SVOBODE

Svobodomiselni žid torej trdi, da so odpovedale vse ustanove in vsi ljudje, ki je nanje trdno računali, da bodo organizirali odpor proti rušilcem svobode. Edino Cerkev ni zaupala narodnemu socializmu, edino Cerkev je branila svobodo človeške osebe.

Prav noben nasprotnik Cerkve ne more brezbrizno mimo teh besed: končno mora priznati, da v boju za duhovne vrednote, ki edine dajejo človeškemu življenju pravo ceno in pravi smisel, Cerkev ni nikoli omagovala.

Pij XII. je o svoji prvi okrožnici to ponovno dokazal.

Z naših gimnazij

MURSKA SOBOTA

Oglašamo se tudi mi. Tam daleč med nemško in madžarsko mejo je vrinjena naša ožja domovina in reka Mura nam »vezalje« je z brati, kot pravi lepa prekmurska pesem.

Komu se mogoče zdi, da tako daleč več ne sega beda in gorje današnjega zapeljanega sveta in da k nam ne dospejo dnevne novice, ki včasih osupnejo ves svet. Pa tudi mi čutimo vse to, tudi mi izvemmo vse kot vi. Tudi k nam je že prodrla stokanje in trpljenje finskega naroda, tudi mi obsojamo roparski napad razbojniške Sovjetije in sočustvujemo s hrabrimi Finci. Kajti dolgo smo bili tlačeni, dolgo smo pogrešali svobodo, zato pa jo znamo zdaj tem bolj ceniti.

Sneg kopni. Ceste se sušijo in naši kolesarji bodo kmalu nastopili svoje vsakdanjo pot: dom - gimnazija, gimnazija - dom. Zopet bo gledal naš prekmurski kmet, ko bo odhajal jutraj na polje, kako se podi gruča mladih fantov po zaprašenih cestah. Iz razposajenosti vržejo s kolesa zdaj tega, zdaj onega, se iz srca nasmejijo, nato pa spet zdrijo naprej proti Soboti, polni sladkega upanja, da danes ne bo »dvojke«. In zopet bodo videli naše kolesarje, kako bodo opoldne tešili svoje lačne želodce z masno klobaso na mestnem trgu, nato pa nastopijo svojo pot proti domu, deset, dvanajst in mogoče še več kilometrov daleč.

Solsko leto se nagiba. Marsikdo je že pljunil v roke in si zavil rokave s trdnim sklepom: zdaj pa začnem študirati ali pa pojdejo počitnice »rakov zvižgat«. Naši letošnji abiturienti hodijo vedno bolj zaskrbljeno, vedno manj jih opazimo na ulicah in le tu pa tam se zasliši včasih žalostno zateglo petje iz njihove himne: »Smo maturantje zadnjega rodu«, kot zadnji klci potapljačev, ki se človeka. Z njimi samoupravni oddelek in bo prihodnji osmi razred že državni.

Kaj pa naše delo? Tudi v to skušamo zastaviti vse svoje moči. Naše kongregacije nas vzgajajo duhovno, nam prirejajo privlačne sestanke in akademije, naša SDZ nas je pred kratkim presenetila z lepo zaigrano ljudsko opero »Kovačev študent« in tudi naš FO se odlikuje.

Kot glavno nalogo pa čutimo boj proti komunizmu, proti temu črvu, ki razjeda sodobno družbo in prinaša nesrečo državam, narodom, družinam in posameznikom. Z idejo proti ideji se hočemo boriti, kot je poudaril to ban dr. Natlačen in moramo v tej borbi tudi zmagati.

Končali smo duhovne vaje in polni novih naukov in moči stojimo spet pripravljeni za delo, za uveljavljanje katoliških načel, za uveljavljanje resnice nad zaslepljenostjo.

Mala mlekarica

Velika noč je. Ura je odbila šesto zjutraj.

Hitim proti cerkvi. Mrzlo je. Ulice so puščobne in občutek imam, ko da bi bil med grobovi.

Naproti mi prihaja deklica. Štirinajst ali petnajst let ji je, več gotovo ne.

V obeh rokah nosi polno kanglic mleka. Počasni se mi bliža: obraz ji je blede, oči sive, sinje podplute, vsa je otožna.

Seveda, zgodaj je že morala vstati. Gotovo ni kaj močna, revica.

Kar se ustavi. Posode odloži v bližnji hiši in prične jokati. Išče robec, a ga ne najde. Slednjič si s predpasnikom obriše solzne oči.

Ustavim se tudi jaz.

»Kako ti je hudo, ubožica!«

»Res, gospod župnik, prav zelo sem žalostna.«

»Zakaj pa?«

»Danes je Velika noč in še celo ta dan ne morem iti k sveti maši.«

»Ti gospodar ne dovoli?«

»Ne... Dober človek je in gospodinja tudi. Obema se tako godi ko meni. Nikoli ne moreta iti k službi božji. Vdarno se pač v voljo božjo. In tako mine nedelja za nedeljo. Toda danes! Na slabšem smo kot psi.«

»Kaj pa je tvoj gospod?«

»Mlekar v Batignollesu.«

»In to tvoje opravilo...?«

»Me zaposli celo jutro. To kanglico moram prinesiti do pol sedmih, ono do sedmih. Dvanajst takšnih moram še nesti, pa sem že zdaj vsa trudna.«

»Si že kaj jedla?«

»Ne, ne utegnem. Ob devetih bom jedla, ko pridem domov, če ne bo preveč ljudi v trgovini. Če jih pustimo čakati, gredo drugam. Jemo, kadar pač moremo.«

Deklica se mi je zdela vsa zapuščena. Jel sem se zanimati zanjo.

»Si iz Pariza?«

»Ne... prišla sem tam od morja.«

»Imaš še starše?«

»Da... Ko bi vedeli, da na velikonočno jutro njihova hči ne more ujeti niti koščka maše, bi bridko obžalovali, da so me pustili iti... O srečne sestre, ki so ostale doma! Zdaj se opravljajo za slovesno mašo. To je zanje velik praznik! Na velik četrtak so opravile svojo velikonočno dolžnost. Med tem ko jaz...«

Solze so ji zalile oči. Nekaj mi pride na misel.

»Bi rada opravila svojo velikonočno spoved?«

»Kako, ko še pri maši ne morem biti?«

»Pojdi z menoj... Bova poskusila!«

»Naj grem z vami?«

»Da.«

»Z vsemi kanglicami?«

»Z vsemi.«

Grem po ulici proti svoji farni cerkvi. Mala mlekarica pa za mano, čeprav ne ve dobro, zakaj. Ko pridem do dvorane za poročence, se obrnem:

»Tu odloži kanglice.«

»Saj mi jih ne bo nihče pokradel, kajne, da ne?«

Radi večje varnosti pokličem staro ženico in ji izročim mleko v varstvo.

»Zdaj, dragi otrok, se boš lahko spovedala.«

»Pa nisem nič pripravljena...«

»Bomo že naredili.«

Prav v tem trenutku pride mimo starejši duhovnik.

»Boš spovedal to deklico?«

»Zakaj pa ne?«

Ko je bila spoved pri kraju, je pri oltarju ravno zazvonilo k obhajilu.

»Tako lahko greš k svetemu obhajilu,« ji pravim.

»Kako, s tem predpasnikom?«

»Da, kar s tem predpasnikom.«

»Kaj bodo pa ljudje rekli?«

»Nihče ne bo nič rekel. Le robec si deni na glavo.«

Pobožno gre deklica proti obhajilni mizi. Vidim jo, kako lepo poklekne, kako sprejme dobrega Jezusa in se hitro zahvali; nato pa gre nekoliko vznemirjena k svojim kanglicam ob zidu.

»Kaj si bo ljubi Bog mislil o tem obhajilu?...« mrmra, ko pobira kanglice.

»Kaj si bo mislil?«

Motril sem deklico, blede obraz, velike modre oči, v katerih je odsevalo zdaj vsaj nekoliko velikonočnega veselja.

»No, dragi otrok, mislim, da je ljubi Jezus prav zadovoljen s teboj.«

»Res tako mislite?«

»Prav zares.«

»Tedad sem tudi jaz popolnoma srečna.«

Z zavidnim pogledom se je ozrla po pobožni in praznično oblečeni množici v cerkvi, ki je mirno vživala veselje velikonočnega praznika. Odhajala je že, kar se nepričakovano vrne. Zdi se, da mi hoče nekaj zapuati...

Pobesi glavo, nekoliko zardi in mi reče čisto potihoma:

»Mislite si, gospod župnik, kaj sem spoznala! Po tej ulici, ki ste me danes na njej srečali, nisem še nikoli hodila. Zašla sem bila semkaj.«

Božja previdnost ima zares svoja pota.

Okrožnica Pija XII. v Ameriki

Prve okrožnice Pija XII. najbrž nikjer niso tako lepo sprejeli kakor v Ameriki, dejstvo, ki je bilo v Rimu s posebnim veseljem ugotovljeno.

Medtem ko so največje evropske agencije »Havas«, »Reuters« in »Stefani« prinesle svojim čitateljem prvo okrožnico Pija XII. le v izvlečku, sta ameriški agenciji »Associated Press« in »United Press« v Ameriki podali okrožnico s polnim besedilom.

Dva največja ameriška dnevnika, »New York Times« in »New York Herald Tribune«, sta pa pripravila okrožnici »Summi pontificatus« naravnost veličasten sprejem.

Družba Jezusova v številkah

Družba Jezusova šteje po najnovejši statistiki 25.937 članov. Od teh je 11.877 duhovnikov, 8.820 klerikov, ki se pripravljajo na duhovništvo, ter 5.240 redovnih bratov.

Ne smemo pozabiti, da je bilo pred 125 leti, ko je bila družba obnovljena, jezuitov le peščica. Papež Klement XIV. je namreč leta 1773. pod silnim pritiskom njenih sovražnikov družbo razpustil. A že papež Pij VII. jo je leta 1814. spet obudil k življenju.

Posebno močno je zrasla družba zadnjih 50 let. In kar je zelo značilno, najmočnejše v oni deželi, kjer je najbolj razvita moderna kultura, v Združenih državah Severne Amerike. Tu je v tem času poskočilo število jezuitov od komaj 1.500 članov na blizu 5.500.

Na Angleškem jih je čez 900, čeprav je vseh katoličanov le malo čez 2 milijona.

Ta mogočni razvoj jezuitskega reda v tehnično najbolj naprednih državah je najboljši odgovor tistim, ki trdijo, da je Družba Jezusova zastarala in se ne zna prilagoditi sodobni omiki.

Spanija razganja framasona

Ministrski svet v Madridu je odobril zakon, ki prepoveduje framasonsko in vsa druga tajna društva v španski državi.

To je popolnoma pravilno, saj so vseh muk in trpljenja v prejšnji državljanski vojni krivi zlasti framasoni.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).